

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 255, 2 september 2007

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Slut upp 18 september!

Pressmeddelande från Septemberalliansen

Gruvarbetarfacken deltar i massprotest mot högerpolitiken 18 september

En omfattande kampanj på arbetsplatser, gator och torg har nu dragits igång för en stor demonstration ”mot högerpolitiken – för rättvisa och solidaritet” (se nedan) samma dag som riksdagen öppnas den 18 september, med samling på Sergels torg klockan 18. På ett stormöte i ABF-huset den gångna veckan förbereddes bland annat en utdelning av 50 000 flygblad vid tunnelbane- och pendeltågsstationer.

Kampanjen har dragits igång, samtidigt som flera fackföreningar på initiativ av Kommunal sektion 28 i Stockholm har uppmanat LO att organisera en protestdag.

Senaste nytt är att både Gruvtolvans ordförande Harry Rantakyro från Kiruna och Gruvfyrans ordförande Tomas Nilsson från Malmberget kommer att delta och tala vid demonstrationen i Stockholm.

– Det här initiativet är någonting vi stödjer, vi är inte alls inne på samma linje som regeringen. Vi måste gemensamt vakna till, och det räcker inte med att dela flygblad, säger Harry Rantakyro.

Regeringens angrepp på de arbetslösa och sjuka hör till det som retar upp gruvarbetarna allra mest.

– Maud Olofssons tal om att begränsa den fackliga möjligheten att strejka är en annan fråga vi vill ta upp, tillägger Rantakyro, som också oroas av LO-ordföranden Wanja Lundby Wedins inbjudan till Svenskt Näringsliv i Almedalen för att diskutera strejkrätten.

Bland övriga talare märks Maria-Pia Boethius och Per Johansson, den av Connex/Veolia sparkade ordföranden för tunnelbanefacket Seko klubb 119.

I Septemberalliansen ingår hittills ett 40-tal organisationer, nätverk och aktiva i fackföreningar, miljöorganisationer och politiska vänsterorganisationer, tillsammans med kampanjgrupper mot till exempel utförsäljning av allmännyttan och nedläggning av skolor, samt kvinno-, asyl- och invandrargrupper. Även i Luleå, Umeå och Göteborg förbereds samtidiga demonstrationer.

För mer information, se www.18september.se och kontakta samordningsgruppen:

Epost: info@18september.se

Sebastian Vallejos, 070-4350356

Arne Johansson, 070-9903840

Jennifer Hillblom, 076-2021333

Jannis Konstantis, 070-5116219

Raphael Silnicki, 073-7864745

Gruvtolvans ordförande Harry Rantakyro kan nås på tel 0980-72686

Protesterna riktas bland annat mot:

– attackerna på a-kassan och sjukförsäkringen;

– utförsäljningen av statliga företag, allmännyttans hyresbostäder, vård, skola, omsorg och kollektivtrafik;

– den orättvisa fördelningspolitiken med enorma skattesänkningar för de rika och de samtidiga sveken mot de arbetslösa, sjuka, pensionärerna, studenterna och andra fattiga grupper med låga inkomster;

– pigavdraget;

– den inskränkta yttrandefriheten och meddelarfriheten efter privatisering av offentlig verksamhet;

– hotet mot strejkrätten

– högerregeringens och EU:s helt otillräckliga miljöpolitik;

– den reaktionära flykt- och utrikespolitiken;

– förvägandet av amnesti till de slavarbetande papperslösa.

De gemensamma huvudparollerna lyder:

Ett år räcker;

Mot högerpolitiken – för solidaritet och rättvisa;

För gemensam välfärd.

Förslag till Septemberalliansens framtidsdiskussion:

Fortsätt kampen efter den 18:e – skapa ett aktionsforum!

På nästa planeringsmöte med Septemberalliansen, den 5 september, ska alliansens framtid diskuteras. Flera av oss hoppas på att alliansens kamp mot den borgerliga politiken ska få en fortsättning också efter demonstrationen den 18:e. Eftersom LO- och TCO-ledningarna verkar helt ointresserade att bygga en rörelse som kan samordna detta, menar vi att vi i alliansen måste fylla den funktionen. Det är vad vårt förslag syftar till.

Vi föreslår följande:

– att Septemberalliansen tar initiativ till ett aktionsforum i Stockholm, och uppmanar alla som vill kämpa mot den borgerliga regeringen i andra delar av landet att göra detsamma på sina orter. Demonstrationen den 18 september bör användas för att sprida information om och mobilisera inför detta aktionsforum, i form av kraftfulla appeller från scenen och flygblad.

– att vi uppmanar alla arbetare, ungdomar, kvinnor och invandrare som drabbas av den borgerliga politiken och vill vara med och kämpa mot den att komma på aktionsforumet för att kunna vara med i ett mer kontinuerligt motstånd mot borgarna, och för att kunna få möjlighet att påverka/göra sina röster hörda i detta motstånd.

– att detta aktionsforum bör hållas någon gång i oktober för att vi ska hinna förbereda för detta, mobilisera inför det, och så vidare. Förslagsvis på ABF om det är möjligt, eller i andra lämpliga lokaler.

Det är viktigt att aktionsforumet är demokratiskt och faktiskt gör något, så att det verkligen kan samla alla som

vill vara med i kampen mot borgarregeringen. Det får inte bli en diskussionsklubb. Vi menar därför vidare att aktionsforum måste diskutera/debattera och ta demokratiskt fattade beslut i de avgörande frågorna som vi nu står inför. Alla deltagande individer ska ha rösträtt och rätt att lägga fram sina förslag för diskussion/debatt och beslut.

Genom att fatta beslut, och välja en inför vårt forum ansvarig ledningskommitté som ser till att besluten genomförs, kan forumet få auktoritet. Det kan bli första steget mot att ge rörelsen en samordnande kraft, och förstärka gräsrotsarbetet på det lokala planet, på skolor, arbetsplatser, och så vidare.

På så sätt kan vi:

1) Bygga upp en demokratisk, social rörelse som är självständig från LO-byråkratins bromsar. Givetvis kan vi också i fortsättningen kräva att de fackliga ledarna stödjer vår kamp, men genom aktionsforumet kan vi samtidigt bygga ett alternativ, som kan ta vid när LO-ledningen står tillbaka;

2) skapa en rörelse som kan samla kämpande grupper ur olika miljöer, och om möjligt sammanföra olika kamper under gemensam flagg.

Detta är Arbetarmakts förslag till Septemberalliansen. Om alliansen stödjer idén på ett aktionsforum, menar vi också att de avgörande frågorna som detta forum sedan måste ta sig an för att bygga en levande och framgångsrik rörelse bl.a. är:

– Hur kan aktionsforumet understödja byggandet av en facklig opposition gentemot den nuvarande ledningen inom LO? Och vad behöver en sådan opposition för politisk strategi i kampen för att omvandla de fackliga organisationerna till kämpande, demokratiska fackföreningar?

– En kvinnorörelse som inte kompromissar med klasskraven är avgörande för att kunna nå ut till och organisera arbetarkvinnorna i kampen mot den borgerliga offensiven mot kvinnornas ställning (och mot sexismen inom arbetarrörelsen). Hur kan aktionsforumet bistå byggandet av en sådan rörelse?

– Hur kan aktionsforumet bistå papperslösa arbetares kamp och hur kan vi garantera att denna grupps kamp blir en fråga för HELA rörelsen?

– Hur kan vi bäst bygga upp en verklig ungdomsrörelse, rotad i arbetarförorterna, som en del av kampen mot borgarna?

– Hur kan vår/aktionsforumets kamp sammanföras med den kamp som pågår mot den nyliberala offensiven i andra länder?

Arbetarmakts arbetsutskott

Lyckat torgmöte mot rasism och fascism i Farsta!

I lördags hölls ett torgmöte och konsert mot rasism och fascism arrangerat av Ung Vänster. Torgmötet var ett svar på nazistattacken mot organisationens konsert förra helgen, då fyra unga konsertdeltagare misshandlades av nazister kopplade till Svenska Motståndsrörelsen.

Talade på demonstrationen gjorde ledande UV:are som Ida Gabrielsson och Seluah Alsaati. UV:s svar, att trappa upp sin kampanj och arbeta än hårdare i kampen mot rasism och fascism, är rätt väg att gå. Detta arbete är mycket viktigt.

REVOLUTION deltog under torgmötet, som samlade omkring hundratalet deltagare, och spred vårt eget stöduttalande. Inbakat i detta uttalande fanns även en uppma-

ning att bygga en militant rörelse mot fascism/rasism som förbinds med klasskampen, något som vi saknade i talen.

Efter torgmötet delade vi ut en anseglig mängd flygblad inför 18 september-demonstrationen i Stockholm i Farsta Centrum. Allt som allt var det en mycket bra dag, och nazisterna höll sig denna gång på avstånd!

Stöduttalande: Solidaritet med angripna antirasister!

Lördagen den 25 augusti anordnade Ung Vänster en antirasistisk konsert i Farsta. Konserten stormades av ett gäng maskerade fascister med kopplingar till militanta nazistsekten Svenska Motståndsrörelsen, och flera personer misshandlades svårt.

REVOLUTION uttrycker sin fulla solidaritet med de anfallna och skickar antirasistiska hälsningar till de angripna antirasisterna och socialisterna.

Angreppet på konsertbesökarna är ingen isolerad händelse, inget vi kan rycka på axlarna inför. Fysiska attacker är själva grundstommen i fascisternas verksamhet, i Tyskland på 30- och 40-talet precis som i Sverige idag. Alla som inte passar in i fascisternas värld – invandrare, vänsteraktivister, fackligt aktiva, HBT-personer (homo- och bisexuella samt transpersoner) – ska hotas och röjas undan med våld i kampen för att krossa den borgerliga demokratin och upprätta fascismens terrorvälde.

Ung Vänster svarar på attacken med att stärka sin antirasistiska kampanj. Det är helt rätt väg att gå. När sådana här attacker går obesvarade stärks nazisterna. Hotet måste istället tas på allvar, och bekämpas hårt.

Tyvärr hoppas Ung Vänsters ledning i sitt uttalande på att polisen ska skydda oss mot fascisterna. Det är ett misstag. Som Ung Vänster själva påpekar tar polisen helt enkelt inte fascismen på allvar. Poliskåren är själv mer än väl genomsyrad av rasism. Exempel från historien visar dessutom att snuten istället oftare ställer sig på härskarnas eller fascisternas sida i kampen. Förbud mot högerextrema organisationer kan nästa gång vändas mot oss.

Det är istället alla vi som hotas av fascisterna som måste föra kampen, inklusive att konfrontera fascisterna. Och vi måste knyta samman denna antifascistiska kamp med kampanjer mot den rasistiska flyktingpolitiken, "vardagsrasismen" på skolor och arbetsplatser och mot imperialismens krig. Fascismen frodas på grund av den rasism som finns inbyggd i det kapitalistiska systemet.

Leve socialismen! Krossa fascismen, rasismen och kapitalismen!

REVOLUTION

Hundra år sedan kongressen i Stuttgart: Mot kapital och krig

I slutet av augusti 1907 samlades den socialistiska internationalen till kongress i Stuttgart. Den ägde rum i en situation som präglades av häftiga internationella kriser och konflikter, men också av repression mot arbetarklassen.

En del kapitalistiska staters övergång till imperialistiska makter och deras våldsamma jakt efter kolonier och marknadsandelar resulterade i ett alltmer spänt internationellt läge. Det rysk-japanska kriget eller bildandet av Trippelententen var orosmoln inför det annalkande världskriget och tecken på att stormakterna också förberedde sig genom allianser.

Särskilt Tyskland, vars industriella utveckling försenats

och som kommit till korta i tävlingen om kolonier, strävade efter en omfördelning av världen. Planerna på att bland annat erövra kolonier i Afrika, genomfördes brutalt. År 1904 ägde folkmord rum på herrarer och massakrer på hottentotter.

Dessa händelser utlöste en häftig diskussion i den tyska socialdemokratien om vilken ståndpunkt man skulle inta gentemot kolonialpolitiken.

Socialdemokratien

SPD hade 1907 en rad framgångar bakom sig. Partiet gick starkt ur illegaliteten under socialistlagarnas tid och blev allt mäktigare. Det förfogade över en massbas i fackföreningarna och gick kontinuerligt framåt vid varje val. SPD blev 1907 för första gången största parti och berövades genom en reaktionär ändring av vallagen nära på hälften av sina mandat.

Sedan 1900-talets början ägde det i Tyskland rum en hel rad arbetarstrider med hundratusentals deltagare. I januari 1906 inträffade i Hamburg den första stora politiska massstrejken med 80 000 arbetare. Det förvånar inte att även frågan om massstrejker debatterades häftigt i SPD. Även om framför allt Rosa Luxemburg insåg betydelsen av dessa kampmedel och krävde en tydlig och självständig politik från SPD gentemot fackföreningarna, avvisade de socialdemokratiska toppfunktionärerna dessa krav. Och deras inflytande i SPD ökade ständigt. De pläderade, med stöd från en allt större arbetararistokrati och ett växande skikt av funktionärer, för en fredlig, parlamentarisk inriktning.

Under det imponerande socialistiska höljet formerade sig framför allt efter 1905 allt tydligare motstridiga politiska krafter. "Högern" (Bernstein, David, Noske, Südekum m.fl.) gick in för en "socialistisk" kolonialpolitik, dvs. de accepterade den aggressiva imperialistiska utrikespolitiken – man betonade dess positiva "kulturbringande" roll – som politisk ram och ville "dämpa" den med reformpolitik. Dessa föreställningar påminner inte så lite om SPD:s och Vänsterns nuvarande stöd för "humanitära" och "fredsbringande" interventioner.

Vänstern i SPD kring Luxemburg, Liebknecht, Zetkin och andra avvisade med skärpa denna ståndpunkt – och hade skenbart framgång därmed, eftersom högern inte kunde genomdriva den i officiella beslut.

Även "centrum" kring Kautsky hade utkristalliserats. De delade ofta vänsterns kritik, men försökte samtidigt hindra en öppen konflikt som kunde riskera partiets "enhet". Därtill kom att Karl Kautsky hade en mycket stor politisk auktoritet som ledande teoretiker i Internationalen och av många marxister i vänsterflygeln – exempelvis också Lenin och bolsjevikerna – betraktades som en förebild.

Den ryska revolutionen 1905 var en händelse som ställde frågan om hur den internationella socialdemokratien skulle ställa sig till öppet revolutionära händelser.

Kongressen

Från 25 länder kom 884 delegater till Stuttgart, varav 289 från Tyskland – till övervägande del medlemmar i fackföreningarna. Vänstern var i minoritet. För första gången deltog också Lenin i en sådan kongress.

I centrum för kongressen stod framför allt frågan om kampen mot den imperialistiska krigs- och kolonialpolitiken. Efter stormiga debatter avvisade kongressen varje form av imperialismens kolonial- och krigspolitik. Utslaget var dock knappt med 127 röster för och 108 mot (10 nedlagda). Socialdemokratins tendens till politisk urartning vi-

sade sig redan tydligt.

Slutresolutionen från den 24 augusti inleds med: "Kongressen bekräftar resolutionerna mot militarism och imperialism från de tidigare internationella kongresserna och fastslår ånyo att kampen mot militarismen inte kan åtskiljas från den socialistiska klasskampen i dess helhet."

Internationalens uppgift var att "så mycket som möjligt förstärka arbetarklassens strävanden mot kriget och sätta in dem i ett sammanhang."

Resolutionen avslutades med följande: "Vid ett krigsutbrott är de arbetande klasserna och deras parlamentariska företrädare... förpliktigade, med stöd av den internationella byråns samlade ansträngningar, att göra allt för att med användning av de medel som förefaller dem verkssammast förhindra krigets utbrott, vilka i och med skärpningen av den allmänna politiska situationen naturligtvis kommer att förändras.

Om kriget ändå utbryter, är det en plikt att verka för dess snara avslutande och med alla krafter sträva efter att använda den genom kriget åstadkomna ekonomiska och politiska krisen för att väcka folken och därigenom påskynda det kapitalistiska klassväldets undanröjande."

Utan tvekan kan alla seriösa revolutionärer även idag stöda sådana ståndpunkter. Denna inriktning på kongressen i Stuttgart är milsvitt från vad många vänstergrupper och arbetarorganisationer företräder idag. När de inte öppet stöder den imperialistiska aggressions- och ockupationspolitiken som SPD (och även indirekt fackföreningarnas toppar), kan de inte komma med något bättre än FN – alltså institutioner som i slutändan går i imperialismens ledband – som fredsstiftare. Även organisationer som DKP – som inte öppet förespråkar kapitalismen – understöder i antikrigs- och freds rörelsen varje reformistisk och vänsterborgerlig kraft, som främst vill förhindra att en verkligt militant antiimperialistisk rörelsen uppstår, som kan förbinda kampen mot militarism och krig med kampen mot kapitalismen.

Resultat och lärdomar

Resolutionen från Stuttgart formulerade för första gången programmatiskt arbetarrörelsens uppgifter i kampen mot imperialismen och militarismen. Den inriktade sig främst på den utomparlamentariska kampen, vilket var viktigt för SPD som alltmer koncentrerade sig på parlamentet.

De avgörande passagerna i resolutionen – de socialistiska partiernas förpliktelse att använda kampåtgärder och mobiliseringar, andra Internationalens centrala roll och att kampen mot kriget förbinds med kampen för att störta kapitalismen – blev tydligare i slutversionen först i och med ändringsförslag från vänstern med Luxemburg, Liebknecht och Lenin i spetsen till ett dokument vars ursprungliga, mycket mer svävande utkast härstammade från Bebel. Redan i Stuttgart bildades alltså en grupp av internationalister, vilka efter världskrigets utbrott och andra Internationalens kapitulation skapade Zimmerwald-vänstern och senare den kommunistiska Internationalen.

Vi får inte glömma att parallellt med socialistkongressen ägde också den internationella kvinnokonferensen rum. Den beslutade att skapa ett centrum i Tyskland och att publicera *Gleichheit* som organ för den internationella proletära kvinnorörelsen. Clara Zetkin blev sekreterare för det internationella kvinnosekretariatet.

I anslutning till socialistkongressen ägde i Stuttgart också rum den första internationella ungdomskonferensen, som entusiastiskt antog en slutresolution som förde till

grundandet av den socialistiska ungdomsinternationalen. Karl Liebknecht valdes till ordförande i den internationella ungdomsbyrån.

De kongresser i Köpenhamn 1910 och Basel 1912 som följde efter kongressen i Stuttgart bekräftade på tröskeln till världskriget beslutet från 1907. Den politiska jämvikten i den internationella och speciellt den tyska socialdemokratien hade bakom beslutets fasad alltmer rubbats i högerens riktning, vilken visade sig vara alltmer socialchauvinistisk och nationalistisk.

Redan vid SPD:s partidag i Essen i september 1907 framträdde bland andra Noske öppet som "fosterlandsförsvarare". Partidagen fattade dessutom inga beslut som rörde genomförandet av beslutet från Stuttgart eller ens en diskussion om det. Det blev allt tydligare att SPD-delegaternas anslutning till resolutionen bara var formell, och inte förändrade någonting i deras helt annorlunda politik. Högerens ståndpunkter skyddades också på ett ödesdigert sätt även av August Bebel.

Den politik som bedrevs av majoriteten av SPD-ledningen inriktade sig sedan länge inte på alternativet "kapitalism eller socialism" utan kretsade nu bara kring frågor om demokrati och reformer. Därför var det 1914 bara frågan om ett litet steg till att stöda den egna bourgeoisens krigspolitik som "demokratins försvar mot det reaktionära enväldet" i krigsmotståndaren Ryssland.

Socialdemokratins kris

Orsaken till att den internationella socialdemokratien trots riktiga beslut som det i Stuttgart slutligen 1914 så snöpligt misslyckades har flera grunder.

För det första hade andra Internationalen växt fram i en period med massiv expansion av kapitalismen, vilket gav ökat spelrum för framgångsrikt fackligt och parlamentariskt arbete som alltmer gav näring åt föreställningar om fortskridande reformer och förbättringar och samtidigt kunde den "ortodoxa" marxistiska ideologin fortsätta att propageras. Även de socialdemokratiska partiernas program återspeglade uppdelningen i mini- och maxiprogram.

Partiernas dagliga praktik och retorik gled alltmer isär, utan att under en hel fas i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet föra till en brytning. I och med den imperialistiska epokens utveckling och det kommande andra världskriget bröts klyftan isär. Inför den nya epokens krav på en kapitalism i sin nedgångsperiod var vägen in i socialchauvinism och nationalism utstakad för majoriteten av andra Internationalen.

Därtill kommer att andra Internationalen var en lös, federalistisk struktur snarare än en demokratiskt centralistisk organisation, vars internationella beslut och struktur skulle ha haft bindande karaktär för de nationella partierna. Samtidigt stod socialdemokratien, framför allt den tyska, alltmer under dominans av SPD:s och fackföreningarnas apparater – alltså ett byråkratiskt skikt – som i sin praktik alltmer var anpassad till en parlamentarisk verksamhet än ett politiskt kampparti.

Trots detta fanns det nog med krafter i SPD att mönstret mot Noske och de andra. Men centrum fyllde funktionen att dölja motsättningarna, istället för att spetsa till dem – vilket också medförde enorma illusioner om den tyska socialdemokratien i Internationalen.

Även vänstern kring Rosa Luxemburg – som i sina bedömningar av Noske men också av Kautsky var mycket mer förutseende och klarsynt än många andra – försum-

made att förbinda sin ofta framsynta och konsekventa politiska kritik av högeren med motsvarande organisatoriska steg.

Här finns en väsentlig skillnad gentemot Lenin, som bland annat genom en öppen fraktionskamp och den därmed förbundna faktiska splittringen (bolsjeviker–mensjeviker) förmådde skapa ett konsekvent revolutionärt parti. SPD-vänstern å sin sida skyggade alltför länge för dessa organisatoriska konsekvenser. Därmed formerades de klasskampsinriktade, internationalistiska elementen i socialdemokratien alltför sent och kunde inte bli en attraktionspol för större delen av basen.

Men vänsterns uppträdande i Stuttgart måste ändå tjäna som exempel för vänstern idag: den politiska kritiken får inte offras för en förmodad "enhet" eller "rörelsens bredd".

År 1907 var frågan om socialdemokratins framtid ännu öppen – idag står det klart att socialdemokratien, om det så är i getsalt av det "gamla" SPD eller i form av det "nya" Vänsterpartiet har sin framtid bakom sig. Uppgiften idag heter formerandet ett nytt revolutionärt arbetarparti, som förbinder kampen mot imperialistiska krig och ockupation med kampen för att störta kapitalismen.

Rex Rotmann

Neue Internationale nr 122

Röda kulturtips

I den vanligtvis borgerligt dominerade kulturströmmen sticker det då och då upp en bok eller film som är av särskilt intresse för socialister.

Ingen bör till exempel missa Åsa Linderborgs gripande uppväxtberättelse, *Mig äger ingen* (Atlas). Linderborg berättar om det ofta komplicerade med alltid kärleksfyllda livet med sin far, häreidare Leif Andersson, i arbetarklassens Västerås från 1970-talet och framåt. Som en röd tråd genom berättelsen går tron på socialismen.

Om någon missade den när den gick på bio bör man definitivt bevaka videobutikerna för en av förra årets mest intressanta filmer: *De andras liv* (Das Leben der Anderen). I Tyskland kallas det för "Ostalgie", nostalgien inför DDR. Men berättelsen om ett teaterpar i 80-talets Östtyskland och den Stasi-agent som ska övervaka dem rymmer så mycket mer, framför allt en bra skildring av hur organiskt repressionen mot allt som kunde tolkas som arbetarklassens eller intelligentsians självaktivitet var integrerat i vardagslivet i de stalinistiska staterna.

År 2005 kom *Vetenskap eller villfarelse*, och redan nu kommer nästa antologi från föreningen Vetenskap och Folkbildning, som verkar för att avslöja pseudovetenskap och bondfångeri. På runt 200 sidor disses och diskuteras i *Fakta eller fantasier* (Leopard) allt från homeopati, UFO:n, den nya bibelöversättningen, parapsykologi och Freud som vetenskapsman. I en antikommunistisk men likväl intressant uppsats tas samband mellan den sovjetiska vetenskapsmannen Lysenko och dagens kreationister upp.

Sist men inte minst: Redan förra året kom Bruce Springsteens *We Shall Overcome – The Seeger Sessions*. I år har skivan släppts i utökad utgåva, med medföljande dokumentär- och live-DVD. Springsteen tolkar alltså låtar ur amerikansk arbetarhistoria, såväl som sånger ur 1960-talets medborgarrättsrörelse, med avstamp i USA:s stora omtolkare av folkmusiken, Pete Seeger. Med sig har han ett stort band – fiol, kontrabas, banjo, tvättbräda, med

mera – och det svänger! Med på skivan finns också en liveinspelning av Seegers antikrigsklassiker *Bring 'Em Home*, nu med Iraktema.

SW